

АКТИВИ

Теодора Георгиева

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

МЪЖЪТ

ЖЕНАТА

СТАРЕЦЪТ

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС)

ЖЕНАТА С КНИГАТА

ЧОВЕКЪТ С КАРТИНАТА

ЧОВЕКЪТ С КНИГАТА

ВЪЗРАСТНАТА ЖЕНА

ПЪРВИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК

ВТОРИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК

ТРЕТИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК

ЧЕТВЪРТИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК

ЧОВЕКЪТ С ХАРМОНИКАТА

МЪЖЪТ ЗАД КНИГИТЕ

ТЪЛПАТА

СЦЕНА 1

Тъмнина. Чуват се само гласове.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Отворете!

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ В името на Клона!

Удари от тропане по врата.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ В името на Клона!

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Предайте се доброволно!

Чуват се изстрели и разбиване на врата. Първи и Втори пазител осветяват помещението с фенери – апартамент, в който се намира мъж, скрил се зад барикада от книги.

МЪЖЪТ ЗАД КНИГИТЕ Нищо не съм направил...

Двамата пазители на реда застрелват мъжа.

СЦЕНА 2

Площад, на който има голяма сграда с табела: „Централна управа на Клона“. Първи пазител, облечен в светлосиви дрехи, обикаля около площада. Втори пазител, облечен по същия начин като Първи пазител, идва.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Закъсняваш!

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Онези от Съпротивата са се събрали пред моста и не дават да се премине.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Ще ги пратят някъде да работят, без да придобиват активи за пет години, и ще се кротнат.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ *(гледа си часовника)* След малко ще дойдат.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ *(гледа часовника на Втори пазител)* Ти да видиш! Как го взе? За него ти трябват 100 актива.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Посетих Страната на активите.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Тя не съществува.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Ами ако съществува...

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Получил си бонус.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Добре де, бонус е. Но ако Страната наистина съществува?

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Измислица е. Страна, в която ти дават активи ей така.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Не е ей така. За да получиш нещо, даваш нещо.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Даваш труд, получаваш активи. Това е единственият начин.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Казват, че е голям късмет да отидеш там. Представи си го само. Няма да ни се налага да пазим този площад. Говорят, че самият Директор е ходил там, преди да основе Клона.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Приказки на хора, на които не им се работи.

Чуват се стъпки. Двамата пазители се ослушват.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ На позиция!

Първи и Втори пазител застават от двете страни на площада. Появява се Тълпата – група хора, облечени с еднакви дрехи в сиво-кафяв цвят. Те се движат с еднакви механични движения.

ТЪЛПАТА Напред! Към ефективност и прогрес!
Напред!
Към ефикасност и прогрес! Напред!
Сврѣхпродуктивност! Напред!
Напред! Към повече активи!

Активи без дефицит!
 Активи за прогрес!
 Прогрес за активи!
 Активи за живот!
 Живот за активи!

Появява се Мъжът. Застава встрани от движещите се хора. Облечен е със сиво-бели дрехи. Наблюдава хората.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Откъде се взе този?

Първи и Втори пазител отиват до Мъжа.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Вашата карта с активи, моля?

МЪЖЪТ Не я нося.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Всеки е задължен да я носи.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ За неизпълнение на задълженията се отнемат десет актива.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Чакай малко! Аз теб те знам. Вчера те давах по телевизията. (*Към Втори пазител.*) Един от първите основатели на Клона в нашия град. Работил е по първоначалните пакети и програми. При следващо повишение е щял да стане част от Управителния съвет. Но нещо е изперкал, изгорил всички проекти, по които е работил, изменил е месечния баланс и куп други дивотии.

По време на обясненията на Втори пазител Мъжът се опитва да си тръгне, но Първи пазител го спира.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ И сега безцелно обикаляш по улиците?

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Нарушаваш спокойствието!

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Нарушаваш реда!

Мъжът се опитва да се отдалечи от пазителите. Първи пазител го спира.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ И се държиш неуважително към пазителите на реда.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Отнемат ти се още 5 актива.

МЪЖЪТ Свободен ли съм?

Първи пазител прави път на Мъжа да мине. Мъжът се отдалечава.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Пълен идиот!

Чува се сигнал.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Остават 5 минути до началото на работния ден.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Тоя... има нещо гнило. За какво му е било всичко това... От Ментално здраве са го прегледали. Нищо не му хлопа...

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Да не би да е от Съпротивата...

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Няма данни, ама нищо не се знае.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ И защо се шляе точно тука...

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Съмнителен ми е...

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Действаме.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Действаме.

Първи и Втори пазител отиват до Мъжа. Втори пазител го поваля на земята.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Задържан сте за съмнително поведение в близост до централата на Клона и подозрение за участие в Съпротивата.

Мъжът се съпротивлява. Втори пазител му пуска ток. Мъжът губи съзнание. Чува се сигнал. Втори пазител вади картата си с активи.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Бонус 40 актива за справяне с потенциално опасен елемент. Ти да видиш!

Първи и Втори пазител отвеждат Мъжа.

Чува се сигнал.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Старт на работния ден! Пожелаваме ви продуктивен и прогресивен ден!

СЦЕНА 3

Апартамент. Жената, облечена с тъмносиви дрехи. Обикаля стаята. Мъжът влиза. Жената го замеря с книга. Мъжът хваща книгата.

МЪЖЪТ „Как да превърнем дефицита в актив“.

Жената го замеря с друга книга.

МЪЖЪТ „Теория на прогреса“.

Жената го замеря с още една книга.

МЪЖЪТ „Възход на актива“.

ЖЕНАТА Ти си пълен идиот!

МЪЖЪТ И на мен ми липсваше.

ЖЕНАТА Арест!

МЪЖЪТ Не бях направил нищо.

ЖЕНАТА Отнети активи!

МЪЖЪТ Просто се разхождах...

ЖЕНАТА Съмнения за участие в Съпротивата!

МЪЖЪТ Това въобще не ме интересува...

ЖЕНАТА Но мен ме интересува! В картата ти вече има забележка „проява на непродуктивно отношение“. (*Мъжът излиза от стаята.*) Къде тръгна?

МЪЖЪТ Може да се заразиш от непродуктивното ми отношение...

Жената го прегръща.

ЖЕНАТА Обещай ми, че ще отидеш да говориш със Стабилизатора.

МЪЖЪТ Защо?

ЖЕНАТА Цялото ти държание е в резултат на афектното ти състояние след... случката. Напускането на работата, държанието ти с пазителите...

МЪЖЪТ Той искаше да си запази правото на една малка лична свобода. Не е пречил на никого...

ЖЕНАТА Според закона не можеш да четеш забранена литература.

МЪЖЪТ И го застрелях за това?

ЖЕНАТА Имал е пистолет...

МЪЖЪТ Нямал е пистолет. Познавам го. Той ме е отгледал и го познавам. Нямал е пистолет.

ЖЕНАТА Не е трябвало да вади пистолет. Законите са такива.

МЪЖЪТ Сигурно и мен следващия път ще ме застрелят заради това, че се разхождам. (*Разкъсва книгите, с които Жената го е замеряла по-рано.*) Ето тези книги трябва да бъдат забранени! Заради тях трябва да убиват! (*Замеря Жената със страниците. Жената не реагира по никакъв начин.*) Съжалявам! (*Отива до Жената, прегръща я.*) Съжалявам...

ЖЕНАТА Ще закъснея за работа.

МЪЖЪТ Съжалявам.

ЖЕНАТА Понякога се чудя защо те обичам.

МЪЖЪТ Защото аз те обичам.

Жената излиза.

СЦЕНА 4

Площад. Мъжът седи в единия край и свири с хармоника. От другия му край влизат Първи и Втори пазител. Не забелязват Мъжа.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Е, това е живот! Не бях ял в стола от... откога не бяхме яли там? Омръзна ми все от павилиона, на крак.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Ако натрупаме още бонуси, ще можем и в ресторанта. (*Забелязват Мъжа.*) Я, виж там! Това не е ли нашият човек?

Приближават се до Мъжа. Мъжът продължава да свири, без да им обръща внимание.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Явно ти е домъчняло за ареста.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Уютно ли ти се стори?

МЪЖЪТ Нищо не съм направил.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ А това какво е? (*Сочи хармониката.*)

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Разсейваш хората, от което продуктивността им ще спадне.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ А спад в индивидуалната продуктивност води до спад в общата продуктивност.

Старецът се появява, облечен в тъмносив шлифер. Първи пазител, Втори пазител и Мъжът не го забелязват. Старецът ги наблюдава.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Отнемаме ти 20 актива.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ И конфискуваме опасната вещ.

МЪЖЪТ Нямате право.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Ти всъщност защо не си на работа?

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ В работен дезертъор ли се превръщаш?

Старецът се приближава до тях.

СТАРЕЦЪТ Тълпа от Съпротивата... от другата страна на моста...

Първи и Втори пазител се втурват натам.

СТАРЕЦЪТ Няма никаква тълпа.

МЪЖЪТ Ти кой си?

СТАРЕЦЪТ Някой, който може да ти помогне.

МЪЖЪТ Нямам нужда от помощ.

СТАРЕЦЪТ Щяха да те арестуват.

Чува се сигнал.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Край на работния ден. Пожелаваме ви ефективна почивка. На централния вход ще намерите списък със събития, които ще повишат ефикасността ви. До утре!

Тълпата излиза от сградата. Старецът се отдалечава.

ТЪЛПАТА Напред! Към ефективност и прогрес!
Напред!
Към ефикасност и прогрес! Напред!

Без разсейване! Прогрес!
 Свърхпродуктивност! Напред!
 Напред! Към повече активи!
 Активи без дефицит!
 Активи за прогрес!
 Прогрес за активи!
 Активи за живот!
 Живот за активи!

Жената излиза след тях. Отива до Мъжа.

ЖЕНАТА Кажи ми, че си се видял със Стабилизатора.

МЪЖЪТ Хайде да се разходим. Извън града, в гората. Далеч от всичко. Както преди.

ЖЕНАТА Но само за час.

Мъжът и Жената тръгват.

СЦЕНА 5

Мъжът и Жената вървят из гориста местност в покрайнините на града.

ЖЕНАТА Защо не искаш да се видиш със Стабилизатора?

МЪЖЪТ Огледай се наоколо. Погледни зеленината. Усети въздуха.

ЖЕНАТА Защо искаш да затриеш всичко, за което сме работили? Животът наистина става по-добър, хората имат по-висок стандарт. Няма гладуващи, няма бедност. Нали това желаехме?

Мъжът продължава напред, без да отговаря. Жената го настига, хваща го за ръка. Двамата крачат в мълчание. Гората става по-гъста.

ЖЕНАТА Да се прибираме.

Чува се много тиха музика.

МЪЖЪТ Откъде идва...

Мъжът тръгва в посока на музиката.

ЖЕНАТА Може да е опасно.

Мъжът продължава. Жената тръгва след него.

МЪЖЪТ Шшт... Тихо!

Мъжът и Жената се скриват и отправят поглед към група хора, които танцуват.

ЖЕНАТА Забранено е.

МЪЖЪТ Какво е това място?

Жената ги гледа в захлас. Мъжът се отдалечава. Връща се до Жената.

МЪЖЪТ Ела!

Мъжът отвежда Жената до друго място, внимавайки да не ги забележат. Наблюдават група деца, седнали около една възрастна жена, която им чете.

ЖЕНАТА С КНИГАТА „Когато бях жив и имах човешко сърце – отговори статуята, – аз не познавах сълзите, защото живеех в Двореца на безгрижието, където на скръбта е забранено да влиза. Денем играех с другарите си в градината, а вечер водех танците в голямата зала. Градината беше заградена с висока стена, но никога не ми е дошло наум да запитам какво има отвъд нея, понеже всички ме наричаха Щастливия принц и аз наистина бях щастлив, ако удоволствието може да се сметне за щастие. Тъй живях и тъй умрях. А сега, след като умрях, те ме поставиха тук горе, така високо, че мога да видя цялата грозота и цялата нищета на моя град, и при все че сърцето ми е от олово, не мога да не плача.“¹

¹ Оскар Уайлд. *Щастливият принц* (прев. Сидер Флорин, 1977 г.).

ЖЕНАТА Това също е забранено. Да тръгваме... не знам какво е това място, но не трябва да сме тук.

Жената тръгва. Мъжът върви след нея. Крачат в мълчание. Отдалечават се от мястото.

ЖЕНАТА Знаеше ли, че са тук?

МЪЖЪТ Не...

Чува се шум от маршируващи стъпки. Жената рязко се спира.

ЖЕНАТА Тихо. (Ослушва се.) Ела.

Мъжът и Жената се скриват. Покрай тях минава отряд от пазителите на реда, насочващ се към мястото, откъдето Мъжът и Жената са дошли.

МЪЖЪТ Трябва да ги предупредим.

ЖЕНАТА Ще им отнемат няколко актива, в най-лошия случай ще ги арестуват...

Чуват се изстрели и виковете. Виковете секват. Изстрелите продължават.

СЦЕНА 6

Апартамент. Мъжът и Жената.

ЖЕНАТА Те не спазваха закона. Има закони. Трябва да мислим за прогреса на града, на човечеството, на цялата Вселена. Не е позволено това... Нали? Те бяха извън закона... те бяха опасни... Има закони. Кажете нещо, моля те! Били са от Съпротивата! Или сред тях е имало хора от Съпротивата.

МЪЖЪТ Това е Клонът... В пълния му блясък. Това прави с хора, които пречат на великия му прогрес...

- ЖЕНАТА Трябва да има някакво обяснение.
- МЪЖЪТ И какво печелим? По-голяма къща. По-хубава храна. По-скъпи технологии. Победихме мизерията в града. Но вкарахме мизерията в душите си.
- ЖЕНАТА Стига!
- МЪЖЪТ Не чувствай – трупай активи! Премахни съвестта си – трупай активи! Не гледай, не слушай, не говори! Трупай активи! Животът ти ще стане по-добър. Следвай закона! Трупай активи! И ние с теб сме такива... Не помогнахме... избягахме... Преди нямаше да го направим. Преди щяхме да им помогнем. Превърнахме се в страхливци... не виждаме нищо друго, освен броя на активите си... страхливци...
- ЖЕНАТА Стига!
- МЪЖЪТ Там имаше и деца.
- ЖЕНАТА Има някакво обяснение. Ще се разбере какво е...
- Мъжът излиза.*
- ЖЕНАТА Има обяснение, трябва да има обяснение. Има! Няма как да няма...

СЦЕНА 7

Мъжът е навън. Старецът се приближава до него.

- СТАРЕЦЪТ Какво искаш да направиш?
- МЪЖЪТ От пазителите ли си?
- СТАРЕЦЪТ Не можеш да промениш нищо.

- МЪЖЪТ** Ще ме арестуващ за неуважително държание? Или за клевета по адрес на Клона?
- СТАРЕЦЪТ** Ти направи своя избор. Много отдавна. Не можеш да го промениш. А и защо ти е да го променяш? Клонът донесе прогрес и развитие на Града.
- МЪЖЪТ** Донесе и абсурдни правила, ограничения, забрани...
- СТАРЕЦЪТ** За да получиш нещо, винаги трябва да дадеш нещо.
- МЪЖЪТ** Какво искаш?
- СТАРЕЦЪТ** И ти си като него... Но докъде го докараха идеите му? До това да го разстрелят в собствения му дом.
- МЪЖЪТ** Откъде го познаваш?
- СТАРЕЦЪТ** Не бъди като него. Приспособи се към ситуацията. Какво друго можеш да направиш? Да станеш част от Съпротивата? Да вдигаш безсмислени бунтове, барикадирайки се с книги? Да гориш проекти и планове? И промени ли се с нещо Клонът от това? Не си съгласен с някои от идеите... Тогава помисли как можеш да ги промениш. Имаше отговорна работа. Ако не беше правил опити да се разбунтуваш, щеше скоро да бъдеш повишен. Щеше да имаш власт. Можеше ти самият да дадеш повече свобода. Помисли... Къде ще си по-полезен за себе си, за обществото. Мога да ти осигуря активи, които да ти дадат шанс. Колко имаш сега? 30? 20? Мога да ти дам повече. Не е нужно да започваш от началото. Ще започнеш оттам, където прекъсна, и ще бъдеш полезен. Ела с мен в Страната на активите и ще имаш колкото искаш активи! Ще можеш да промениш всичко, което не ти харесва! Ще имаш свободата, ще имаш власт. Ела с мен!

Мъжът се отдалечава.

СТАРЕЦЪТ Ще дойдеш...

СЦЕНА 8

Апартамент. Жената седи, не откъсва поглед от вратата. Мъжът влиза. Жената се втурва към него. Прегръща го.

МЪЖЪТ Съжалявам.

ЖЕНАТА Аз съжалявам.

Чува се сигнал.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Добро утро! Пожелаваме ви продуктивен, успешен, прогресивен, изпълнен с много активи ден!

През прозореца се чува Тълпата:

„Напред! Към ефективност и прогрес!

Напред! Към ефикасност и прогрес!

Напред!“

Жената излиза. Мъжът свири на хармониката, заглушавайки думите.

СЦЕНА 9

Апартамент. Мъжът свири на хармоника. Жената се прибира. Подава му доклад.

ЖЕНАТА Знаех си, че има обяснение! Били са от Съпротивата! Вътре са досиетата на всички.

МЪЖЪТ Не бяха от Съпротивата. И никой не е добре.

Мъжът свири на хармоника.

ЖЕНАТА Защо не искаш да видиш?

МЪЖЪТ А ти защо не искаш да видиш?

Мъжът свири на хармоника.

ЖЕНАТА Това е забранено.

МЪЖЪТ Ти ли ще ме издадеш?

ЖЕНАТА Утре е Месечният празник. Трябва да отидем. (*Мъжът продължава да свири.*) Пазителите ще проверят кой не е отишъл. Точно сега нямаш нужда от повече проблеми. (*Мъжът продължава да свири.*) Моля те, обеща ми! (*Мъжът продължава да свири.*) Защо се държиш така? (*Мъжът продължава да свири.*) Ще кажеш ли нещо?

МЪЖЪТ Искам да се махна от града.

ЖЕНАТА За да се махнеш, ти трябва 10 000 актива. За да ги имаш, трябва да работиш.

Мъжът продължава да свири. Жената излиза. Мъжът спира да свири.

СЦЕНА 10

Месечният празник. Всички хора са наобиколили една голяма дупка. До нея има пазители, сред тях са Първи пазител и Втори пазител. Мъжът и Жената са сред хората.

МЪЖЪТ Колко време трябва да седим?

ЖЕНАТА Още даже не е започнало...

МЪЖЪТ Видяха ме. Отчетох се.

ЖЕНАТА Започва.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Днес е специален и различен Месечен празник, защото този месец става година, откакто Клонът пое управлението в този град. През изминалата година имаме трудности, но въпреки това ние успяхме да намалим дефицита, излязохме от стагнацията и бавно, но уверено вървим към прогрес. Всеки от нас може да помогне за глобалния прогрес, като е продуктивен, ефективен и ефикасен. Всеки от нас

може да помогне за прогреса, като натрупа повече и повече активи. Все още има много остатъчни елементи, които дърпат към застои или спад. Всички знаем за хората, които искат да върнат града към застоя, от който ние го изведохме. Но ние ще се справим и с тях! Сбогуваме се с всичко старо! Сбогуваме се с всичко, водещо до фалит! Сбогуваме се с всичко, което ни пречи да видим прогреса! Сбогуваме се с всичко деградиращо! Приветстваме прогреса!

МЪЖЪТ Това е абсурдно!

ЖЕНАТА Тихо!

Радостни възгласи от събраните хора. Човекът с картината се приближава до дупката, носейки една картина.

ЧОВЕКЪТ С КАРТИНАТА Сбогувам се с всичко, което ме разсейва и ми пречи да се съсредоточа върху истински важните неща, които ще ми помогнат да натрупам активи за по-качествен живот.

Хвърля картината. След него пристъпва Човекът с книгата.

ЧОВЕКЪТ С КНИГАТА Сбогувам се с всичко, което ме разсейва и ми пречи да се съсредоточа върху истински важните неща, които ще ми помогнат да натрупам активи за по-качествен живот.

Един след друг хората отиват и хвърлят неща. Хората около дупката се разпръсват. Възрастната жена понечва да вземе едно радио, което Човекът с радиото се опитва да хвърли в дупката.

ВЪЗРАСТНАТА ЖЕНА То е мое. Нямах право да го хвърляш!

Чуват се гласове от събраните хора: „Изхвърли го!“, „Има право!“, „Намалява се продуктивността!“.

ВЪЗРАСТНАТА ЖЕНА Нямате право!

Възрастната жена успява да си вземе радиото. Човекът с радиото я блъсва. Чуват се гласове от събраните хора: „Покажи ъ!“ „Няма право да спира ефективността!“.

МЪЖЪТ Оставете я!

ЖЕНАТА Не се меси...

Един човек взима със сила радиото от Възрастната жена. Мъжът го грабва обратно и го дава на Възрастната жена.

МЪЖЪТ То не е ваше!

Мъжът се отдалечава заедно с Възрастната жена. Първи и Втори пазител препречват пътя им. Първи пазител взима радиото. Мъжът се опитва да го спре. Втори пазител му попречва.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ За пореден път нарушаваш обществения ред.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Нарушаваш закона.

Първи и Втори пазител отвеждат Мъжа. През цялото време Жената седи отстрани и наблюдава.

СЦЕНА 11

Жената влиза в яркоосветена стая, в която има един стол. Сяда на него. Светлината става приглушена. Чува се гласът на Директора.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Активи за живот!

ЖЕНАТА Активи за живот!

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Получих месечните ти отчети, мило дете. Следим и картата ти за активи. Досега имаш прогрес, увеличава се общият брой на активите ти. Посещаваш препоръчителните общи събрания. Гледаш обогатяващите филми и четеш само позволените книги. В списъка си с бонус-активите, които ще ти осигурят повишение, което знаеш, че ще ти донесе по-висок статус, ще можеш да посещаваш повече магазини, ресторанти, ще имаш право на по-добри лекарства. Но за жалост, има едно „но“, което хвърля сянка на тази перспектива. Има нещо, което е много притеснително, дете мое. (*Мълчание.*) Остарявам и започвам да прекарвам все повече време в

спомените си. Не бяха хубави, дете мое. Като малък живеех на улицата, нямах дрехи, нямах какво да ям, нямах подслон. Около мен минаваха хора, които имаха всичко. Те дори не ме поглеждаха. Бях горд, не исках да ги моля за подаяния. Но гладът, студът, отчаянието ме накараха да прося. Седях свит, с наведена глава, за да скрия сълзите, и си мислех как не съществува нищо по-ужасно от това да нямаш. Гладни сме, защото нямаме храна. Студено ни е, защото нямаме подслон. И си мислех защо аз съм така, а другите не? Каква беше разликата между нас? Аз имах желание да работя? Но не можех. Чувствах се изплашен. Не ме искаха никъде на работа... повечето дори не ме изслушваха, защото бях дрипав и мръсен... Каква вина имах аз за това? Израснах в приют. Учих само до десети клас... Но отново нямах вина. Училището се плащаше, а нямах пари. Исках, но не можех. Защо?... Не беше справедливо... Отново обикалях улиците, както когато бях дете, когато трябваше да прося. Сам, гладен, беден... Но вече не треперех. Вече не бях изплашен, а ядосан заради тази несправедливост. Това не беше честно. Не беше редно. Кой ни дава начален старт? Защо едни започваха с много, а други с нищо? Кой го определяше? Не беше честно, не беше справедливо. Чувствах се отритнат, ненужен, нищожен, премачкан, смазан от някого, за когото даже нямах представа кой е. Не исках да съм смазан повече! Не исках хората да бъдат мачкани. Заклех се да създам място, където никой повече няма да се чувства така. Място, където всеки да има равен старт, където да започва от едно ниво. Създадох Клона – в началото беше една малка фирма, в която всички работници оставяха парите си и притежанията си отвън. Давах им по 20 актива и работеха. Всички заедно. Работехме и живеехме заедно. Тези 20 актива им бяха достатъчни, за да живеят – да имат храна, да са на топло. Всеки, който искаше повече, можеше да получи повече, трябваше само да работи повече. Повечето хора работеха все повече и повече и получаваха много над минимума, от което и стандартът им на живот бе над минимума. Но дори и тези с минимума имаха всичко необходимо. Никой не гладуваше, никой не седеше на студено, никой не се страхуваше. Нашата фирма беше един процъфтяващ оазис в пустинята на града, който затъваше в поредната криза. Всички фирми фалираха. Само Клонът не. Ние продължавахме да

трупаме прогрес след прогрес. От Управата на града поискаха да им помогнем. И ние спасихме града с нашата дисциплина. Управлявахме го по нашия модел. И градът процъфтяваше в прогрес. И така, град след град. Прогрес след прогрес. Има, естествено, и хора, които са против нас... Но всеки, който е достатъчно осъзнат и отговорен за себе си и за света, знае, че Клонът е единственият възможен модел, който ще превърне света в по-добро място. И единственият модел, който дава равен старт на абсолютно всеки човек. (*Мълчание.*)

ЖЕНАТА Активи за прогрес!

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Най-трудно е да се преборим със съмненията на хората. Ти имаш ли съмнения, дете мое?

ЖЕНАТА Не, господин Директор.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Напротив, дете мое. Усецам го.

ЖЕНАТА Нямам съмнения.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Ти беше една от онези, които ни извикаха. Заедно с теб и другите съградихме Клона в този град. Има трудности. Случва се да срещнем съпротива. Случва се да водим битки. Никак не харесвам тези борби, мило дете. Но ако не се борим, каква е алтернативата? Спомняш ли си какво беше, преди ние да дойдем, мило дете? (*Мълчание.*) Мило дете, коренът на съмнението вече е в теб и бавно расте, расте и расте. Коренът трябва да се премахне. Съмнението пречи на трупането ти на активи. Продуктивността ти ще падне. Трябва да прекъснеш връзката си с онзи съмнителен депродуктивен субект, с когото си в момента.

ЖЕНАТА Какво?

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Той посява съмнението в теб. Клонът не одобрява връзката ти с този субект. В името на прогреса и продуктивността трябва да прекъснеш връзката си. Клонът смята, че до второ нареждане не може да имаш връзка.

ЖЕНАТА Какво?

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Отнемат ти се 100 актива за ненаблюдателността, както и за това, че не си сигнализираща, че той е съмнителен непродуктивен субект.

ЖЕНАТА Участвам в Клона още от самото начало! Също както и той...

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Съмнението в теб говори.

ЖЕНАТА Аз...

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) С новия по-нисък брой активи няма как да заемаш старата си работа. Понижена си.

Светлината отново става ярка.

СЦЕНА 12

Жената е навън на площада. Първи и Втори пазител обикалят. Забелязват Жената. Тръгват към нея.

ЖЕНАТА Това е абсурдно... Повече от абсурдно...

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Я, какво си имаме тук?

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Безработно шляещ се субект.

Жената продължава напред.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Стой!

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Картата! (*Жената подава картата. Втори пазител оглежда дрехите на Жената.*) Тези дрехи не отговарят на работната ти позиция.

ЖЕНАТА Работната ми позиция се смени току-що.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Закон 602 392 от Кодекса на Клона: Всеки гражданин се облича според работната си позиция и според броя активи, които има.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ На теб и активите ти не отговарят на дрехите.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ На всеки нарушител задължително и веднага да му бъдат отнети неотговарящите му дрехи.

ЖЕНАТА От утре ще съм с дрехи, отговарящи на работната ми позиция.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Законът си е закон.

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Свали дрехите и ги дай! Те не отговарят на работната ти позиция и на активите ти.

Жената продължава напред. Първи и Втори пазител препречват пътя ѝ.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Свали дрехите и ги дай! Те не отговарят на работната ти позиция и на активите ти.

ЖЕНАТА Няма да ги сваля!

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Законът си е закон.

Жената се опитва да продължи. Двамата я спират.

ЖЕНАТА Оставете ме...

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Свали дрехите и ги дай! Те не отговарят на работната ти позиция и на активите ти.

ПЪРВИ ПАЗИТЕЛ Законът си е закон.

ЖЕНАТА Не...

ВТОРИ ПАЗИТЕЛ Законът си е закон.

Първи и Втори пазител свалят насила дрехите на Жената.

СЦЕНА 13

В апартамента на Жената. Мъжът влиза.

ЖЕНАТА Да се махнем. Да отидем някъде, където Клонът не управлява.

МЪЖЪТ Какво е станало?

ЖЕНАТА Искам да се махна оттук! (*Разплаква се. Мъжът я прегръща.*) Искам да се махна оттук, моля те...

МЪЖЪТ Какво се е случило?

ЖЕНАТА Искам да съм далеч оттук... Обещавах ли, че ще отидем някъде далеч оттук...

МЪЖЪТ Обещавам.

СЦЕНА 14

Жената е на улицата. Тананикайки си весело, тя прави импровизирана маса, слага цветя. Идва Мъжът, който носи храна.

МЪЖЪТ (*покланя се на Жената*) Мадам, това е за вас!

ЖЕНАТА Мхм, вкусно. Аз пък намерих това. (*Показва цветята.*)

МЪЖЪТ И това. (*Подава ѝ лист хартия.*) Обявени сме за работни десертори!

ЖЕНАТА (*къса листа*) Скоро ще се махнем и това няма да има значение.

МЪЖЪТ Може да не е толкова скоро.

ЖЕНАТА (*кашля силно*) Ще намерим начин.

МЪЖЪТ Никой няма да ни прекара без активи.

ЖЕНАТА Искам да танцувам.

МЪЖЪТ Сега?

ЖЕНАТА Защо не? Щастлива съм. С теб съм. Не съм обвързана с трупане на активи. Мога да мисля за толкова много неща и нито едно от тях не е подчинено на продуктивността. И искам да танцувам.

Мъжът свири на хармониката. Жената танцува. Спира, защото започва да кашля силно и се задъхва.

МЪЖЪТ Добре ли си?

ЖЕНАТА Малко съм изморена. Посвири и ще ми мине.

Мъжът свири с хармониката.

ЖЕНАТА В началото ревнувах от нея. (*Сочи хармониката.*)

МЪЖЪТ С право. Говори по-малко от теб.

ЖЕНАТА Така и не ми каза защо е толкова важна за теб...

МЪЖЪТ Беше на майка ми. Приспиваше ме с нея. Когато бях гладен, ми свиреше. Когато бях тъжен, когато тя беше тъжна. Когато татко умираше. Когато ни изгониха... когато се преместихме при брат ѝ. Когато тя се разболя. Винаги свиреше. Не говореше много. Само свиреше. Когато почина, хармониката остана при мен. Понякога нощем чувах как свири. Чичо ми казваше, че сънувам, но не беше така.

ЖЕНАТА Каква беше тя?

МЪЖЪТ Живееше в някакъв свой собствен свят. Предполичаше да вярва, че хората и светът са по-добри, отколкото бяха наистина. Виждаше във всяко едно нещо красотата. Дори и когато се разболя. Тогава започна да говори. Разказваше истории. Някакви

приказки за щастие и безгрижие. Казваше, че са светове, които е зърнала насън и в които ще отиде, като умре, как нямала търпение да отиде там, защото там било хубаво.

Чува се сигнал за тревога.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Внимание, внимание! Забелязани са работни дезертъори. Призоваваме ви да се върнете на работните си места. Ако нямате такива и не си намерите, ще ви заловим и ще се наложи да полагате принудителен труд. Внимание, внимание! Опасни депродуктивни елементи, пречещи на прогреса.

Мъжът и Жената тичат, успяват да се скрият.

ЖЕНАТА Това е десетият път за три дни!

Жената отново кашля.

МЪЖЪТ Добре ли си?

Чува се сигнал за тревога.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Внимание, внимание! Забелязани са работни дезертъори. Призоваваме ви да се върнете на работните си места. Ако нямате такива и не си намерите, ще ви заловим и ще се наложи да полагате принудителен труд. Внимание, внимание! Опасни депродуктивни елементи, пречещи на прогреса.

Мъжът и Жената тичат.

СЦЕНА 15

Жената лежи. Има треска.

ЖЕНАТА Ти беше прав... онази вечер в гората. Не трябва да седим безучастно. Не трябва да се самозалъгваме.

МЪЖЪТ Цялата гориш.

ЖЕНАТА Знаех още тогава, че си прав. Ние сме виновни, че всичко това дойде... И сме още по-виновни, че виждахме, но не разбираме... поне аз... ти видя...

МЪЖЪТ Трябва да поспиш.

ЖЕНАТА Не бива да бягаме... Трябва да се включим в Съпротивата и да се опитаме да унищожим това... трябва... трябва... не можем да оставим всички така... ние сме отговорни... трябва да изкупим вината... Трябва да отидем при Съпротивата... Те ще помогнат...

МЪЖЪТ Съпротивата са същите като Клона. Искат власт и контрол. Ще доведат до същото, което е сега, само че под друга форма.

ЖЕНАТА Ще помогнем... ще останем, ще изградим отново... без страх...

Жената се изправя, но рязко пада. Мъжът ѝ помага.

МЪЖЪТ Ще заминем в някоя много далечна и топла страна, с много слънце и море.

ЖЕНАТА *(трескаво се върти, бълнува)* Ще се включим... ти си прав... гората и децата... виновни сме... страхливци... активни... само активни... не видяхме... бяхме така... слепи... активни.

Мъжът свири на хармоника. Жената се унася.

МЪЖЪТ Ще заминем! Заслужавах повече от това да живееш в страх.

СЦЕНА 16

Мъжът влиза в една аптека.

МЪЖЪТ Трябва ми лекарство за температура.

АПТЕКАРЯТ Вашата карта с активи, моля!

МЪЖЪТ Не е в мен.

АПТЕКАРЯТ Не мога да ви дам лекарства, без да видя картата, моля!

МЪЖЪТ Трябва ми лекарство.

АПТЕКАРЯТ В зависимост от броя активи получавате определено лекарство, моля!

МЪЖЪТ Трябва ми лекарство.

АПТЕКАРЯТ Без активи, няма лекарство, моля!

МЪЖЪТ Ще оставите човек да умре.

АПТЕКАРЯТ Без активи, няма лекарство, моля!

МЪЖЪТ Дайте ми лекарство.

АПТЕКАРЯТ Напуснете, моля!

МЪЖЪТ Искам само едно лекарство.

Аптекарят включва алармата. Мъжът излиза и се отдалечава. Старецът го настига, дава му лекарство.

СТАРЕЦЪТ Казах ти, че мога да ти помогна.

Мъжът се отдалечава.

СЦЕНА 17

Мъжът е до Жената. Тя бълнува.

ЖЕНАТА Ефективност... искаш ли да танцуваме? Внимание, работни дезертъори... деградиращо, спъващо... когато имах човешко сърце... Напред... прогрес... тук, горе... Активи за живот... цялата грозота и цялата нищета на моя град... прогрес, прогрес... прогрес... закон... законът си е закон...

Мъжът дава лекарството на Жената. Тя се успокоява. Чува се сигнал за тревога.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Внимание, внимание! Забелязани са работни дезертъори. Призоваваме ви да се върнете на работните си места. Ако нямате такива и не си намерите, ще ви заловим и ще се наложи да полагате принудителен труд. Внимание, внимание! Опасни депродуктивни елементи, пречещи на прогреса.

Чуват се сирени. Мъжът взема Жената на ръце и успява да се скрие. Отново се чува сигнал за тревога. Старецът се появява.

СТАРЕЦЪТ Нима искаш тя да живее във вечен страх?

МЪЖЪТ Остави ме.

СТАРЕЦЪТ Ще те заведе в Страната на активите. Ще имаш активи, ще бъдеш свободен. Ще имаш сигурност. Ще можеш да ѝ помогнеш. Само ела с мен в Страната на активите.

МЪЖЪТ Тя не съществува.

СТАРЕЦЪТ Ела с мен...

МЪЖЪТ Ако нямаш някакво реално предложение, ни остави или ни предай. Прави каквото искаш.

СТАРЕЦЪТ Ела с мен!

Чува се сигнал за тревога.

ДИРЕКТОРЪТ (ГЛАС) Внимание, внимание! Забелязани са работни дезертъори. Призоваваме ви да се върнете на работните си места. Ако нямате такива и не си намерите, ще ви заловим и ще се наложи да полагате принудителен труд. Внимание, внимание! Опасни депродуктивни елементи, пречещи на прогреса.

МЪЖЪТ Къде е тази страна?

СТАРЕЦЪТ За да получиш нещо, трябва да дадеш нещо. За да отидем там, трябва да ми дадеш нещо.

МЪЖЪТ Нямам нищо.

СТАРЕЦЪТ Хармониката ти.

Светлини от фенери, коли, хора приближават до тях. Старецът помага на Мъжа да се скрият. Мъжът целува Жената.

МЪЖЪТ Ще се върна и ще заминем! Обещавам ти. (*Мъжът подава на Стареца хармониката.*) Да вървим!

СТАРЕЦЪТ Преди това запомни две неща. Първо, не се отклонявай от пътеката, по която ще тръгнем. Само тя ще те заведе до целта ти. Второ, може да останеш в Страната на активите само един час.

МЪЖЪТ Добре.

Старецът и Мъжът правят крачка и се озовават в Страната на активите.

СЦЕНА 18

Страната на активите.

Скали, извисяващи се нагоре над пропаст, в която се спуска водопад. По време на целия им престой в Страната на активите се чува шумът на водопада.

МЪЖЪТ Как...

СТАРЕЦЪТ Аз съм част от това място и то е част от мен. (*Старецът върви напред.*) Времето тече.

Мъжът тръгва след него. Долитат жални викове. Мъжът се спира. Вижда група хора, които пълзят по скалите. Някои от тях пълзят към пропастта.

МЪЖЪТ Защо се движат към пропастта?

СТАРЕЦЪТ Те не виждат.

Мъжът помага на единия от пълзящите хора, който е на ръба на пропастта.

ПЪРВИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК По-добре ме бутни...

ВТОРИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Побързай...

ПЪРВИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Върни се, докато можеш...

ВТОРИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Спаси ни... бутни ни в пропастта!

ПЪРВИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Спаси себе си... бягай!

ВТОРИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Бутни ни и скочи с нас.

Мъжът се отдалечава от тях. Трети пълзящ човек и Четвърти пълзящ човек го заобикалят.

ТРЕТИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Донеси ни активи...

ЧЕТВЪРТИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Побързай, преди да свършат!

ТРЕТИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Вече почти са свършили.

ЧЕТВЪРТИ ПЪЛЗЯЩ ЧОВЕК Вземи ни със себе си...

Още пълзящи хора заобикалят Мъжа.

СТАРЕЦЪТ Достатъчно!

Пълзящите хора се отдалечават.

СТАРЕЦЪТ Готов ли си да продължим, или искаш да загубим още време?

Мъжът и Старецът вървят нагоре по скалата.

МЪЖЪТ Защо не могат да излязат?

СТАРЕЦЪТ Могат. Стига да поискат.

МЪЖЪТ Но ти ги видя... Защо не им покажеш изхода?

СТАРЕЦЪТ Останали са повече от един час вътре.

МЪЖЪТ Не можеш ли да ги пуснеш?

СТАРЕЦЪТ Те са направили своя избор.

МЪЖЪТ В това ли ще се превърна, ако остана повече от час?

СТАРЕЦЪТ Искаш ли да продължим?

МЪЖЪТ Да.

Старецът и Мъжът вървят. Мъжът спира.

МЪЖЪТ Чуваш ли?

СТАРЕЦЪТ Времето тече.

Мъжът прави крачка и попада в мъгливо място, не вижда нищо.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Върви след мен...

МЪЖЪТ Къде си?

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Върни се.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Ела насам...

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Времето ти изтича.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Не ставай пленник на времето. Безвремието е красотата. Спомняш ли си красотата? Истината? Щастие? Спомняш ли си чувствата? Можеш ли още да чувстваш? Искаш ли да танцуваш?

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Времето изтича.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Какъв искаш да бъде животът ти? Ела с мен и душата ти ще е свободна.

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Не забравяй целта си.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Каква е истинската ти цел... Каква е истинската цел на живота...

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Времето...

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Душата ти...

Чува се мелодия, свирена от Мъжа.

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Целта...

Чува се сигнал за тревога.

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Целта...

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Спаси се... Не оставяй заразата...

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Следвай ме...

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Следвай ме...

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Следвай ме и ще спасиш това, което е останало от теб.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Следвай ме и няма да загубиш това, което все още имаш.

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Ще имаш сигурност.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Ще имаш свобода на избора.

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Ще имаш увереността на победителя.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Ще имаш спокойствието на красотата.

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА Ще имаш силата.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНАТА Ще имаш щастието.

Мъжът „се връща“ при Стареца.

МЪЖЪТ Какво беше това? Чувах гласове. Чувах и твоя глас.

СТАРЕЦЪТ Не съм говорил.

МЪЖЪТ Чий беше този глас?

СТАРЕЦЪТ Имаш още само 20 минути.

МЪЖЪТ Бях там не повече от 2 минути.

СТАРЕЦЪТ Времето понякога се измерва различно.

МЪЖЪТ Още много ли има?

СТАРЕЦЪТ Да.

МЪЖЪТ Ако активите не стигнат за всички?

Мъжът бърза напред.

МЪЖЪТ Няма ли по-кратък път?

СТАРЕЦЪТ Пътят е един!

Старецът и Мъжът вървят.

СЦЕНА 19

Мъжът и Старецът стигат до най-високата част, където се намира една пещера. Пред нея има няколко души.

СТАРЕЦЪТ Това е! Трябва само да изчакаш реда си, да влезеш и да вземеш колкото активи искаш.

МЪЖЪТ Колко време имам?

СТАРЕЦЪТ 10 минути.

МЪЖЪТ Не мога ли да мина първи? Времето няма да ми стигне!

СТАРЕЦЪТ Трябва да изчакаш реда си.

Мъжът отива напред към чакащите хора. Приближава се до някакъв човек, който свири на хармоника, докато чака.

МЪЖЪТ Хей, знаеш ли, че и аз свиря на хармоника?

Човекът с хармониката продължава да свири, без да му обръща внимание.

МЪЖЪТ Искаш ли да се сменим?

ЧОВЕКЪТ С ХАРМОНИКАТА Чакай си реда.

МЪЖЪТ Или пък може да влезе единият и да вземе и за двамата? Като гледам, аз съм по-силен, мога да взема и за двамата.

ЧОВЕКЪТ С ХАРМОНИКАТА Чакай си реда! (*Продължава да свири.*)

Мъжът се връща назад, Стареца го няма.

МЪЖЪТ Къде изчезна?

Мъжът се оглежда. Не вижда никъде Стареца. Мъжът чака. Хората се придвижват бавно. Остават само Мъжът и Човекът с хармониката.

МЪЖЪТ Виж, времето ми свършва. Дай да мина преди теб!

ЧОВЕКЪТ С ХАРМОНИКАТА Сам си си виновен, че си се забавил.

МЪЖЪТ Спешно се нуждая от тези активи!

ЧОВЕКЪТ С ХАРМОНИКАТА Всички сме дошли дотук, защото спешно се нуждаем от тях.

МЪЖЪТ Ако не успея, ще умре жената, която обичам.

ЧОВЕКЪТ С ХАРМОНИКАТА Ако аз не успея, жената, която обичам, също ще умре.

Човекът с хармониката свири, без да обръща внимание на Мъжа. От пещерата излиза един човек. Човекът с хармониката прави крачка напред, за да влезе. Мъжът бутва Човека с хармониката в пропастта. Мъжът влиза в пещерата и излиза от нея, облечен с дрехи като на хората от площада. Мъжът прави крачка, извърща се назад и се озовава до Жената.

СЦЕНА 20

Жената седи сама. Мъжът се появява.

ЖЕНАТА Къде беше? Събудих се на различно място... теб те нямаше.

МЪЖЪТ Напред! Към ефективност и прогрес!

ЖЕНАТА Какво?

МЪЖЪТ Към ефикасност и прогрес!

ЖЕНАТА Имаш треска...

МЪЖЪТ Свърхпродуктивност! Напред!

Жената се приближава до Мъжа. Той я отблъсква.

МЪЖЪТ Активи за прогрес!
Прогрес за активи!

Жената се приближава до Мъжа. Мъжът я удря. Жената пада.

МЪЖЪТ Активи за живот!
Живот за активи!

Мъжът се отдалечава. Жената остава сама, гледайки след него.

КРАЙ

31 март 2020 г.